ब्राह्मण जीवनको श्रृंगार– "पवित्रता"

आज बापदादाले आफ्ना विश्वका चारैतिरका विशेष होनहार पूज्य बच्चाहरूलाई देखिरहनु भएको छ। सारा विश्वमा कति थोरै अमूल्य रत्नहरू पूजनीय बनेका छन्! पूजनीय आत्माहरू नै विश्वको लागि विशेष जहानका नूर बन्छन्। जसरी यो शरीरमा आँखा भएन भने संसार हुँदैन, त्यस्तै विश्वमा पूजनीय जहानका नूर तिमी श्रेष्ठ आत्माहरू भएनौ भने विश्वको पनि महत्त्व हुँदैन। स्वर्ण-युग वा आदि युग वा सतोप्रधान युग वा नयाँ संसार, तिमी विशेष आत्माहरूबाट आरम्भ हुन्छ। नयाँ विश्वका आधारमूर्त, पूजनीय आत्मा तिमीहरू हौ। त्यसैले तिमी आत्माहरूको कति महत्त्व छ! तिमी पूज्य आत्माहरू संसारको लागि नयाँ प्रकाश हौ। तिम्रो चढ्तीकला विश्वलाई श्रेष्ठ कलामा ल्याउनको लागि निमित्त बन्छ। तिमीहरू गिरतीकलामा आउँदा संसारको पनि गिरतीकला हुन्छ। तिमीहरू परिवर्तन हुँदा विश्व पनि परिवर्तन हुन्छ। यति महान र महत्त्व भएका आत्मा हौ!

आज बापदादाले सबै बच्चाहरूलाई हेरिरहनु भएको थियो। ब्राह्मण बन्नु अर्थात् पूज्य बन्नु हो किनकि ब्राह्मण नै देवता बन्छन् र देवता अर्थात् पूजनीय। सबै देवताहरू पूजनीय त हुन्छन् तापनि नम्बरवार अवश्य हुन्छन्। कुनै देवताको पूजा विधिपूर्वक र नियमित रूपले हुन्छ, कसैको पूजा विधिपूर्वक नियमित रूपले हुँदैन। कसैको हरेक कर्मको पूजा हुन्छ तर कसैको हरेक कर्मको पूजा हुँदैन। कसैको विधिपूर्वक सधैं श्रृङ्गार हुन्छ र कसैको श्रृङ्गार सधैं हुँदैन, माथि-माथिबाट अलिकति सजाउँछन् तर विधिपूर्वक सजाउँदैनन्। कसैको अगाडि सारा समय कीर्तन हुन्छ र कसैको अगाडि कहिलेकाहीँ मात्र कीर्तन हुन्छ। यो सबैको कारण के हो? ब्राह्मण त सबै कहलाउँछन्, ज्ञान-योगको पढाइ पनि सबैले गर्छन्, तापनि यति अन्तर किन? किनकि धारण गर्नमा अन्तर छ। फेरि पनि विशेष कुनचाहिँ धारणाको आधारमा नम्बरवार हुन्छन्, जानेका छौ?

पूजनीय बन्ने विशेष आधार पवित्रता हो। जति सर्व प्रकारको पवित्रता अपनाउँछौ त्यति नै सर्व प्रकारले पूजनीय बन्छौ र जसले निरन्तर विधिपूर्वक आदि, अनादि विशेष गुणको रूपमा पवित्रतालाई सजिलै अपनाउँछन्, तिनीहरू नै विधिपूर्वक पूज्य बन्छन्। सर्व प्रकारको पवित्रता के हो? जुन आत्माहरूले सहज र स्वत: हर संकल्पमा, बोलीमा, कर्ममा सर्व अर्थात् ज्ञानी तथा अज्ञानी आत्माहरू सर्वको सम्पर्कमा सदा पवित्र वृत्ति, दृष्टि, भाइब्रेशनले यथार्थ सम्पर्क-सम्बन्ध निर्वाह गर्छन्– यसलाई नै सर्व प्रकारको पवित्रता भनिन्छ। स्वप्नमा पनि स्वयं प्रति वा अन्य कुनै आत्मा प्रति सर्व प्रकारको पवित्रतामा कुनै कमी नहोस्। अर्थात् स्वप्नमा पनि ब्रह्मचर्य खण्डित हुन्छ वा कुनै आत्मा प्रति कुनै पनि प्रकारको ईर्ष्या वा आवेशको वशमा भएर कर्म हुन्छ वा बोली निस्कन्छ, क्रोधको अंशको रूपमा पनि व्यवहार हुन्छ भने यस्तोलाई पनि पवित्रताको खण्डन मानिन्छ। सोच– जब स्वप्नको पनि प्रभाव पर्छ भने साकारमा गरेको कर्मको कति प्रभाव पर्छ होला! त्यसैले खण्डित मूर्ति कहिल्यै पनि पूजनीय हुँदैन। खण्डित मूर्ति मन्दिरमा राखिँदैनन्, आजकलका म्युजियममा रहन्छन्। त्यहाँ भक्तहरू जाँदैनन्। केवल यही गायन हुन्छ– धेरै पुराना मूर्तिहरू हुन्, बस्। तिनीहरूले स्थूल अङ्गको खण्डितलाई खण्डित भनिदिएका छन् तर वास्तवमा कुनै पनि प्रकारको पवित्रतामा खण्डन हुन्छ भने त्यो पूज्य पदबाट खण्डित हुन जान्छ। यसरी चारै प्रकारको पवित्रता विधिपूर्वक भयो भने पूजा पनि विधिपूर्वक हुन्छ।

मन, वाणी, कर्म (कर्ममा सम्बन्ध, सम्पर्क आउँछ) र स्वप्नमा पनि पवित्रता होस्– यसलाई भनिन्छ सम्पूर्ण पवित्रता। कति बच्चाहरूले अलबेलापनमा आउनाको कारणले चाहे ठूलालाई, चाहे सानालाई, यस्तो किसिमको कुरा गरेर चलाउन कोसिस गर्छन्– मेरो भाव धेरै राम्रो थियो तर यस्तो बोली निस्कियो अथवा मेरो लक्ष्य यस्तो होइन तर भयो अथवा भन्छन्– मजाकमा हुन गयो अथवा भयो। यो पनि चलाउनु हो त्यसैले पूजा पनि कामचलाऊ हुन्छ। यस्तो अलबेलापनले सम्पूर्ण पूज्य स्थितिलाई नम्बरवारमा ल्याइदिन्छ। यो पनि अपवित्रताको खातामा जम्मा हुन्छ। सुनाएँ नि– पूज्य, पवित्र आत्माहरूको निशानी यो हो– तिनीहरूको चारै प्रकारको पवित्रता स्वाभाविक, सहज र सदा हुन्छ। तिनीहरूलाई सोच्न पर्दैन, पवित्रताको धारणाले स्वत: नै यथार्थ संकल्प, बोली, कर्म र स्वप्न ल्याउँछ। यथार्थ अर्थात् एक त युक्तियुक्त, दोस्रो यथार्थ अर्थात् हर संकल्पमा अर्थ हुन्छ, बिना अर्थको हुँदैन। यस्तो होइन– त्यसै भन्दिएँ, निस्कियो, गरियो, भएछ। होइन। यस्ता पवित्र आत्माहरू सदा हरेक कर्ममा अर्थात् दिनचर्यामा यथार्थ युक्तियुक्त रहन्छन्। त्यसैले पूजा पनि तिनीहरूको हरेक कर्मको हुन्छ अर्थात् पूरा दिनचर्याको हुन्छ। त्यस्ताको उठेदेखि लिएर सुते सम्मको भिन्न-भिन्न कर्मको दर्शन हुन्छ।

यदि ब्राह्मण जीवनको लागि बनेका दिनचर्या प्रमाण कुनै पनि कर्म यथार्थ वा निरन्तर गर्दैनौ भने त्यसको अन्तरको कारणले पूजामा पनि अन्तर पर्छ। मानौं कोही अमृतबेला उठ्ने दिनचर्यामा विधिपूर्वक चल्दैन भने पूजामा पनि उसका पुजारीले विधिमा तलमाथि गरिदिन्छन् अर्थात् पुजारीले पनि समयमा उठेर पूजा गर्दैनन्। जब मन लाग्यो तब गर्छन्। अमृतबेला जसले जागृत स्थितिको अनुभव गर्दैनन्, बाध्यताले वा कहिले आलस्य, कहिले सजग भएर बस्छन् भने पुजारीले पनि बाध्यताले वा आलस्यले पूजा गर्छन् विधिपूर्वक पूजा गर्दैनन्। यसरी हरेक दिनचर्याको कर्मको प्रभाव पूजनीय बन्नमा पर्छ। विधिपूर्वक नचल्नु, कुनै पनि दिनचर्यामा तलमाथि हुनु– यो पनि अपवित्रताको अंशमा गणना हुन्छ किनकि आलस्य र अलबेलापन पनि विकार हुन्। जुन यथार्थ कर्म हुँदैन त्यो विकार हो। त्यसैले अपवित्रताको अंश भयो नि। यही कारणले पूज्य पदमा नम्बरवार हुन्छन्। त्यसैले फाउण्डेशन के रह्यो? पवित्रता।

पवित्रताको धारणा धेरै महीन छ। पवित्रताको आधारमा नै कर्मको विधि र गतिको आधार बन्छ। पवित्रता केवल स्थूल कुरा होइन। ब्रह्मचारी रह्यौ वा निर्मोही भयौ, केवल यतिलाई पवित्रता भनिँदैन। पवित्रता ब्राह्मण जीवनको श्रृङ्गार हो। त्यसैले हर समय पवित्रताको श्रृङ्गारको अनुभूति चेहराबाट, चालचलनबाट अरूलाई होस्। दृष्टिमा, मुखमा, हातमा, पाउमा सदा पवित्रताको श्रृङ्गार प्रत्यक्ष होस्। कसैले पनि अनुहारतर्फ हेर्दा अनुहारबाट तिनीहरूलाई पवित्रता अनुभव होस्। जसरी अरू प्रकारको अनुहारको वर्णन गर्छन् त्यस्तै यो वर्णन गरून् कि यिनीहरूको अनुहारबाटै पवित्रता देखिन्छ, नयनमा पवित्रताको झलक छ, मुखमा पवित्रताको मुस्कुराहट छ। अरू कुनै कुरा उनीहरूलाई नदेखियोस्। यस्तालाई भनिन्छ– पवित्रताको श्रृङ्गारबाट श्रृङ्गारिएका मूर्तिहरू। बुझ्यौ? पवित्रताका त अरू पनि धेरै गुह्यता छन्, त्यो फेरि सुनाउँदै गरौंला। जसरी कर्मको गति गहन छ, पवित्रताको परिभाषा पनि धेरै गुह्य छ र पवित्रता नै फाउण्डेशन हो। अच्छा।

आज गुजरात आएको छ। गुजरातका सदा हल्का बनेर नाचिरहन्छन् र गाइरहन्छन्। चाहे शरीर जतिसुकै भारी होस् हल्का बनेर नाचिरहन्छन्। गुजरातको विशेषता हो– सदा हल्का रहने, सदा खुसीमा नाचिरहने र बाबाको वा आफ्नो प्राप्तिको गीत गाइरहने। बचपनदेखि नै राम्रो नाच्ने गाउने गर्छन्। ब्राह्मण जीवनमा के गर्छौ? ब्राह्मण जीवन अर्थात् आनन्दको जीवन। गर्भा रास (ग्रुप डान्स) गर्दा खुशी आउँछ नि। यदि खुशी आएन भने धेरै रास गर्न सक्दैनौ। मोज-मस्तीमा

थकावट हुँदैन, अथक भइन्छ। त्यसैले ब्राह्मण जीवन अर्थात् सदा मोजमा रहने जीवन। तिनीहरूको हुन्छ स्थूल मोज र ब्राह्मण जीवनको हुन्छ मनको मोज। सदा मन मोजमा नाचिरहोस्, गाइरहोस्। उनीहरू हल्का बनेर नाच्ने गाउने अभ्यासी हुन्छन्। त्यसैले यिनीहरूलाई ब्राह्मण जीवनमा पनि डबल लाइट बन्न मुश्किल हुँदैन। त्यसैले गुजरातलाई सदा हल्का रहने अभ्यासी भन अथवा वरदानी भन। सारा गुजरातलाई वरदान मिलेको छ, डबल लाइटको। मुरलीद्वारा पनि वरदान मिल्छ नि।

सुनाएँ नि– तिम्रो यस दुनियाँमा यथाशक्ति, यथा समय हुन्छ। यथा र तथा। तर वतनमा त यथा तथाको भाषा नै छैन। यहाँ दिन पनि र रात पनि हेर्नुपर्छ। त्यहाँ न दिन न रात हुन्छ, न सूर्य उदय हुन्छ न चन्द्रमा। दुवैबाट पर छ। आउनु त त्यहाँ छ नि। बच्चाहरूले रूहरिहानमा भने– कहिलेसम्म? बापदादा भन्नुहुन्छ– तिमीहरू सबैले हामी तयार छौं भन्छौ भने– अहिले नै गरौं। त्यसैले कहिलेको त प्रश्न नै छैन। कहिले तबसम्म हुन्छ, जबसम्म सारा माला तयार हुँदैन। अहिले नाम निकाल्न बस्यौ भने १०८ मा पनि सोच्ने छौ– यो नाम राखौं वा नराखौं भनेर? अहिले १०८ को मालामा पनि सबैले उनै १०८ नाम भन्न सक्छन्? सक्दैनन्, फरक पर्छ। बापदादाले त अहिले नै ताली बजाएमा सुरु हुन्छ– एकातर्फ प्रकृतिले, अर्कोतर्फ व्यक्तिहरूले। समय लाग्दैन। तर बाबाको सबै बच्चाहरूमा स्नेह छ। हात समात्यौ भने त साथ लैजान्छु। हातमा हात मिलाउनु अर्थात् समान बन्नु। तिमीहरूले भन्छौ– सबै समान अथवा सबै नम्बरवन त बन्दैनन्। तर नम्बरवन पछि नम्बर टू हुन्छ। अच्छा, बाबा समान नबनुन् तर नम्बरवन दाना जुन हुन्छ ऊ पनि समान हुन्छ। तेस्रो दोस्रोको समान बनोस्। चौथो तेस्रोको समान बनोस्। यसरी त समान बन, तब एक दोस्रोको समीप हुँदा-हुँदै माला तयार हुन्छ। यस्तो अवस्थासम्म पुग्नु अर्थात् समान बन्नु हो। १०८ औं दाना १०७ औं सँग त मिल्छ नि। उसको जस्तै विशेषता आयो भने पनि माला तयार हुन्छ। नम्बरवार त हुनु नै छ। बुझ्यौ? बाबाले त भन्नुहुन्छ– अहिले कोही छ ग्यारेन्टी गरेर हो तयार छौं भन्ने? बापदादालाई त एक सेकेण्ड लाग्छ। दृश्य देखाउँछन् नि– ताली बजायो, परिहरू आए। अच्छा।

चारैतिरका परम पूज्य श्रेष्ठ आत्माहरूलाई, सर्व सम्पूर्ण पवित्रताको लक्ष्यसम्म पुग्ने तीव्र पुरुषार्थी आत्माहरूलाई, सदा हरेक कर्ममा विधिपूर्वक कर्म गर्ने सिद्धि-स्वरूप आत्माहरूलाई, सदा हर समय पवित्रताको श्रृङ्गारमा सजिएका विशेष आत्माहरूलाई बापदादाको स्नेह सम्पन्न याद-प्यार स्वीकार होस्। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

पार्टीहरूसँग भेटघाट :–

१) विश्वमा सबैभन्दा बढी श्रेष्ठ भाग्यवान आफूलाई सम्झन्छौ? सारा विश्वले जुन श्रेष्ठ भाग्यको लागि पुकारिरहेको छ– हाम्रो भाग्य खुलोस् भनेर। तिम्रो त भाग्य खुल्यो। यो भन्दा ठूलो खुसीको कुरा अरू के हुन सक्छ? भाग्यविधाता नै हाम्रो पिता हुनुहुन्छ– यस्तो नशा छ नि! जसको पिता नै भाग्यविधाता हुनुहुन्छ उसको भाग्य कस्तो होला! यो भन्दा ठूलो भाग्य कुनै हुन सक्छ? त्यसैले सदा यो खुसी रहोस्– भाग्य त हाम्रो जन्मसिद्ध अधिकार हो। पितासँग जति पनि सम्पत्ति हुन्छ, बच्चाहरू त्यसका अधिकारी हुन्छन्। भाग्यविधाताको पासमा के छ? भाग्यको खजाना। त्यो खजाना माथि तिम्रो अधिकार भयो। त्यसैले सदैव "वाह मेरो भाग्य र भाग्य-विधाता बाबा"! यही गीत गाउँदै खुसीमा उडिरहनु। जसको यति श्रेष्ठ भाग्य छ उसलाई अरू के चाहियो? भाग्यमा सबैथोक आउँछ। भाग्यवानको पासमा तन-मन-धन-जन सबैथोक हुन्छ। श्रेष्ठ भाग्य अर्थात्

अप्राप्त कुनै वस्तु छैन। कुनै अप्राप्ति छ? घर राम्रो चाहियो, कार राम्रो चाहियो... होइन। जसलाई मनको खुसी मिल्यो, उसलाई सर्व प्राप्ति भयो! कार त के कुवेरको खजाना मिलेको छ! कुनै अप्राप्त वस्तु छँदै छैन। यस्ता भाग्यवान हौ। विनाशी इच्छा के गर्छौ? जुन आज छ भोलि छैन– त्यस्ताको इच्छा के राख्नु त्यसैले सदा अविनाशी खजानाको खुसीमा रहनु, जुन अहिले पनि छ र साथमा पनि जान्छ। यी घर, कार वा पैसा साथमा जाँदैनन् तर यी अविनाशी खजानाहरू अनेक जन्म साथमा रहन्छन्। कसैले खोस्न सक्दैन, कसैले लुट्न सक्दैन। स्वयं पनि अमर बन्यौ र खजाना पनि अविनाशी मिल्यो। जन्म-जन्मान्तर यो श्रेष्ठ प्रारब्ध साथमा रहन्छ। कति ठूलो भाग्य छ। जहाँ कुनै इच्छा छैन, इच्छा मात्रम् अविद्या छ– यस्तो श्रेष्ठ भाग्य, भाग्यविधाता बाबाद्वारा प्राप्त भयो।

२) आफूलाई बाबाको समीप रहने श्रेष्ठ आत्मा अनुभव गर्छौ? बाबाको बन्यौ, यो खुसी सदा साथ रहन्छ? दु:खको दुनियाँदेखि निस्किएर सुखको संसारमा आयौ। दुनियाँ दु:खमा कराइरहेका छन् र तिमीहरू सुखको संसारमा, सुखको झुलामा झुलिरहेका छौ। कति अन्तर छ! दुनियाँले खोजिरहेका छन् र तिमीहरूले मिलन मनाइरहेका छौ। त्यसैले सदा आफ्नो सर्व प्राप्तिलाई देखेर हर्षित रहनु। के-के मिलेको छ, त्यसको लिस्ट निकाल्यौ भने धेरै लामो लिस्ट बन्छ। के-के मिल्यो? तनमा खुसी मिल्यो त्यसैले तनमा तन्दुरुस्ती, मनमा शान्ति मिल्यो त्यसैले शान्ति मनको विशेषता भयो र धनमा यति शक्ति आयो जुन दाल-रोटी पनि ३६ प्रकारको भोजन समान अनुभव हुन्छ। ईश्वरीय यादमा दाल रोटी पनि कति श्रेष्ठ लाग्छ। दुनियाँको ३६ प्रकार होस् र तिम्रो दाल-रोटी होस् कुन श्रेष्ठ लाग्छ? दाल-रोटी राम्रो लाग्छ नि किनकि प्रसाद हो नि। भोजन बनाउँदा यादमा बनाउँछौ, यादमा खान्छौ त्यसैले प्रसाद हुन्छ। प्रसादको महत्त्व छ। तिमीहरू सबैले सधैं प्रसाद खान्छौ। प्रसादमा कति शक्ति हुन्छ! तन-मन-धन सबैमा शक्ति आउँछ त्यसैले भनिन्छ– अप्राप्त हुँदैन कुनै वस्तु ब्राह्मणहरूको खजानामा। त्यसैले सदा यी प्राप्तिहरूलाई सामुन्ने राखेर खुसी रहनु, हर्षित रहनु। अच्छा!

वरदान:– **कर्मद्वारा गुणहरूको दान गर्ने डबल लाइट फरिश्ता भव**

जुन बच्चाहरूले कर्मणाद्वारा गुणहरूको दान गर्छन्, तिनीहरूको चालचलन र चेहेरा दुवै फरिश्ता समान देखिन्छ। तिनीहरूले डबल लाइट अर्थात् प्रकाशमय र हल्कापनको अनुभूति गर्छन्। तिनीहरूलाई कुनै पनि बोझ महसुस हुँदैन। हरेक कर्ममा मदतको अनुभव हुन्छ, मानौं कुनै शक्तिले चलाइरहेको छ। हरेक कर्मद्वारा महादानी बनेको कारणले तिनीहरूलाई सबैको आशीर्वाद वा सबैबाट वरदान प्राप्ति भएको अनुभव हुन्छ।

स्लोगन:– सेवामा सफलताको सितारा बन, कमजोर होइन।